

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 lipca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w [...]) na rzecz adwokat U. K. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lutego 2020 r. Sąd Okręgowy w S. oddalił powództwo J. W. o zasądzenie od pozwanego E. S.A. w S. na rzecz P. S.A. w W. kwoty 86 694,65 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Apelacja powoda została

oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 grudnia 2020 r. Powód wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Oparcie wniosku na oczywistej zasadności skargi wymaga wykazania przez skarżącego niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (*prima facie*) bez konieczności pogłębionej analizy zaskarżonego orzeczenia i studiowania akt sprawy, sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji albo oczywiście wadliwej subsumcji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” skargi w przedstawionym rozumieniu, czego nie może on łączyć z subiektywnym odczuciem, że zaskarżone

orzeczenie jest oczywiście niezasadne lub niesprawiedliwe. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z powszechnie aprobowanym w orzecznictwie i nauce prawa poglądem, o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje *per se* nawet oczywiste naruszenie konkretnego przepisu, lecz jego skutek polegający na wydaniu oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, które nie może się ostać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., nr 13, poz. 230).

Skarżący nie uczynił zadość przedstawionym wyżej wymaganiom. Oczywiście zasadność skargi przejawia się, jego zdaniem, w pominięciu przez Sąd Apelacyjny dowodów wskazujących na wystąpienie trwałego uszczerbku na zdrowiu powoda, a ponadto w nieuwzględnieniu przez ten Sąd, że zapisy umowy ubezpieczenia są sformułowane w sposób niejednoznaczny, a zatem powinny być interpretowane na korzyść ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia. Z motywów zaskarżonego wyroku wynika jednakże, że w ocenie Sądu Apelacyjnego nie zostały spełnione przesłanki warunkujące powstanie zobowiązania pozwanego ubezpieczyciela do wypłaty dochodzonego przez powoda świadczenia z tytułu inwalidztwa polegającego na trwałym uszczerbku na zdrowiu, ponieważ w świetle ustaleń faktycznych nie było podstaw do przyjęcia, że do ewentualnego rozstroju zdrowia powoda doszło wskutek nieszczęśliwego wypadku, czego wymaga § 1 ust. 3 pkt 18 Warunków Umowy Ubezpieczenia na Życie. Argumentacja powoda dotycząca niedostatecznego uwzględnienia przez Sąd Apelacyjny okoliczności i dowodów wskazujących na utratę przez niego władztwa w kończynach dolnych nie może zatem prowadzić do przyjęcia, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe, a skarga kasacyjna oczywiście uzasadniona we wskazanym wyżej rozumieniu. Zarzuty kasacyjne nie mogą bowiem dotyczyć oceny dowodów i ustaleń faktycznych, zaś przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami stanowiącymi podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący nie wykazał także przeprowadzenia przez Sąd Apelacyjny rażąco błędnej wykładni postanowień Warunków Ubezpieczenia dotyczących pojęcia trwałej i całkowitej niezdolności do pracy ani wadliwości dokonanej przez ten Sąd i szczegółowo uzasadnionej oceny, że postanowienia ogólnych warunków

ubezpieczenia są w tym zakresie jasne i nie powinny budzić wątpliwości przeciętnego rozsądnego odbiorcy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera rozległe, szczegółowe i wyczerpujące rozważania prawne dotyczące interpretacji istotnych dla sprawy norm prawa materialnego to jest art. 65 k.c., art. 353¹ k.c., art. 384 § 1 k.c., art. 805 § 1 k.c. art. 385¹ k.c. oraz postanowień łączącej strony umowy ubezpieczenia z przytoczeniem adekwatnego do tych kwestii orzecznictwa Sądu Najwyższego i nie daje podstaw do przyjęcia, że zaskarżony wyrok jest wadliwy w stopniu rażącym i widocznym na pierwszy rzut oka.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego w odniesieniu do pełnomocnika skarżącego z urzędu znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (tekst jedn. Dz.U.2020 r., poz. 1651) oraz § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 18). O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego orzeczono w oparciu o zasadę słuszności, uwzględniając okoliczności sprawy, w tym charakter roszczenia powoda oraz jego sytuację życiową i majątkową (art. 102 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.).